

ГРОМАДСЬКА РАДА ДОБРОЧЕСНОСТІ

Вул. Механізаторів, 9, м. Київ, 03109

<https://grd.gov.ua>

Затверджено

Громадською радою доброчесності

18 квітня 2017 р.

ВИСНОВОК

про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Кривенди Олега Вікторовича критеріям доброчесності та професійної етики

Проаналізувавши інформацію про **Кривенду Олега Вікторовича** (далі – Кандидат), що є суддею Верховного Суду України, Громадська рада доброчесності виявила дані, які дають підстави для висновку про невідповідність Кандидата критеріям доброчесності та професійної етики.

У 2008 р. Україна прогала справу «Яременко проти України» у Європейському суді з прав людини, який визнав, що ключові докази у справі були отримані з порушенням низки основоположних прав (http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/974_405).

31.07.2009 р. Верховний Суд України на спільному засіданні Судової палати у кримінальних справах та Військової судової колегії розглянув кримінальну справу за клопотанням заступника Генерального прокурора України та захисника Буценка А.П., внесеними за поданням п'яти суддів, про перегляд у порядку виключного провадження вироку Апеляційного суду міста Києва від 20.11.2001 р. щодо Яременка О.В. та Самойленка А.П. За результатами розгляду Верховний Суд України ухвалою виключив з мотивувальної частини посилення на ці докази, але вирок залишив без змін (додаток 1). На той час Кандидат входив до складу Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України і перебував на робочому місці (додаток 2).

У 2015 р. Європейський суд з прав людини у рішенні у справі «Яременко проти України 2» (http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/974_a75) зазначив, що: «Верховний Суд України здійснив доволі критичну оцінку висновків Суду у попередній справі заявника, прийнявши лише один з висновків Суду за підпунктом «с» пункту 3 статті 6 Конвенції та не погодившись, прямо або непрямо, з рештою висновків. Суд доходить висновку, що нове рішення, ухвалене у справі заявника переважною мірою

знову ґрунтувалося на тих самих доказах, отриманих у порушення процесуальних прав заявника, та при цьому існували серйозні твердження, які органи влади так і не спростували, що усі визнавальні покази було отримано під примусом, а отже, вони були «плодом отруйного дерева» Отже, визнання Верховним Судом України заявника винним здебільшого ґрунтувалось на використанні доказів, отриманих у порушення Конвенції, як було встановлено у попередньому рішенні у справі «Яременко проти України». Зважаючи на зазначені вище міркування, Суд вважає, що під час провадження з перегляду справи заявника Верховний Суд України лише закріпив порушення права заявника на справедливий судовий розгляд, його права на захист, права на мовчання та права не свідчити проти себе» (див. п. 54, 66, 67 Рішення).

Таким чином, Верховний Суд України свідомо проігнорував рішення Європейського суду з прав людини у першій справі, що призвело до повторного програшу України в Європейському суді з прав людини.

Кандидат у деклараціях доброчесності в [2015р.](#) та [2016р.](#) підтвердив, що не приймав одноособово чи у складі колегії суддів рішення, передбачені статтею 3 Закону України “Про відновлення довіри до судової влади в Україні”. Частина друга статті 3 цього Закону визначає, що перевірка проводиться також щодо суддів, які одноособово або у колегії суддів розглядали справу або ухвалили рішення з допущенням порушень [Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод](#), констатованих у рішенні Європейського суду з прав людини. Зважаючи на наведену інформацію, можна зробити висновок, що Кандидат вказав неправдиві відомості у декларації доброчесності.

Викладені факти свідчать, що Кандидат, будучи суддею, зазначив неправдиві відомості в декларації доброчесності, що руйнує довіру громадськості до суду,

Громадська рада доброчесності вважає, що наведених фактів достатньо для висновку про невідповідність Кандидата критеріям доброчесності і професійної етики.

Разом з тим, відповідно до наданої Кандидатом інформації (додаток 3) Кандидат був членом КПРС у період навчання в Київському державному університеті імені Т.Г. Шевченка з листопада 1986 р. по липень 1990 р., одразу після закінчення університету добровільно вийшов з партії.

Громадська рада доброчесності не вважає за можливе оцінювати цей вчинок Кандидата, однак вирішила передати отриману інформацію Вищій кваліфікаційній комісії суддів України.

Відповідно до частини четвертої статті 19 Регламенту Громадської ради доброчесності за наявності важливої інформації Рада у подальшому може окремим рішенням змінити або скасувати висновок, або затвердити новий висновок.

Додатки

1. Ухвала Верховного Суду України від 31.07.2009 р. за клопотанням заступника Генерального прокурора України та захисника Буценка А.П., внесеними за поданням п'яти суддів, про перегляд у порядку виключного провадження вироку Апеляційного суду міста Києва від 20.11.2001 р. щодо Яременка О.В. та Самойленка А.П.;
2. Відповідь на запит про доступ до публічної інформації;
3. Опитувальник, надісланий Кандидатом Громадській раді доброчесності.

**Координатор
Громадської ради доброчесності**